

INHOUD

Inleiding	I
Benelux-Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken	1
Protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij	26
Gemeenschappelijke toelichting bij het Verdrag	28
Gemeenschappelijke toelichting bij het Protocol	43a)
Belgisch-Nederlandse Verklaring van 9.10.1967	44
Belgisch-Luxemburgse Verklaring van 9.10.1967	48

I

INLEIDING

1. De eerste ontwerpen voor een Benelux-Uitleveringsverdrag werden in 1952 door de Benelux-Studiecommissie tot eenmaking van het recht aan de Regeringen der drie landen aangeboden. Deze ontwerpen zijn van groot nut geweest bij de in 1953 in het kader van de Raad van Europa ondernomen werkzaamheden, die in 1957 leidden tot een Europees uitleveringsverdrag en in 1959 tot een Europees verdrag aangaande de rechtshulp.

Uitgaande van de door de Studiecommissie ingediende teksten en rekening houdende met de in Europees verband tot stand gekomen verdragen besloten de Regeringen der Beneluxlanden, gezien de steeds nauwer wordende betrekkingen tussen hun landen en de afschaffing van de personencontrole aan de binnengrenzen van Benelux, tot de opstelling van een Benelux-uitleverings- en rechtshulpverdrag, dat op een aantal punten een verdergaande samenwerking voorziet.

2. De voornaamste kenmerken van het Benelux-Verdrag van 27 juni 1962 kunnen als volgt worden samengevat :

a) inzake *uitlevering* :

1. Het Verdrag vervangt een ganse reeks bilaterale overeenkomsten, met uitzondering van de beide onder punt 5 genoemde ;
2. het Verdrag verlaat het enumeratief stelsel. De uitlevering wordt mogelijk gemaakt voor de feiten die in het aanvragende en het aangezochte land strafbaar zijn en waarvan het maximum van de bedreigde straf een bepaalde hoogte overschrijdt ;
3. politieke misdrijven vallen niet onder het Verdrag. Voor fiscale delicten kunnen aanvullende overeenkomsten worden gesloten. Eigen onderdanen worden niet uitgeleverd ;
4. het verzoek tot uitlevering zal niet meer plaatsvinden langs de diplomatieke weg, maar van Ministerie van Justitie tot Ministerie van Justitie ;
5. de gerechtelijke autoriteit, die een verzoek tot voorlopige aanhouding richt tot de gerechtelijke autoriteit van een ander land, kan daarbij verzoeken de aan te houden persoon onmiddellijk aan haar over te geven.

b) inzake *wederzijdse rechtshulp* :

1. De partijen verbinden zich elkaar op strafrechtelijk gebied onderling in de meest ruime zin bijstand te verlenen ;
2. verzoeken tot het verlenen van rechtshulp zullen in het algemeen rechtstreeks door de gerechtelijke overheden tot elkaar worden gericht ;

II

3. de gerechtelijke autoriteiten zullen in bepaalde gevallen ambtenaren kunnen afvaardigen om het opsporingsonderzoek op het grondgebied van een ander land bij te wonen ;
4. de overheden van een land zullen, wanneer zij een persoon die verdacht wordt van een feit, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, achtervolgen, de achtervolging op het grondgebied van een ander Beneluxland mogen voortzetten.

3. Het onderhavige Verdrag, alsmede de Beneluxverdragen nopens de samenwerking op het stuk van douane en accijnzen van 5.9.1952 en de samenwerking inzake de regeling van in-, uit- en doorvoer van 16.3.1961, scheppen de mogelijkheid dat ambtenaren, belast met het opsporen en constateren van strafbare feiten optreden op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij dan die waartoe zij behoren. Daarom is bij het onderhavige Verdrag een Protocol gevoegd betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij.

Uitgangspunt voor dit Protocol is geweest dat een persoon aan wie in zijn eigen land door een opsporingsambtenaar van een ander land schade is toegebracht, dezelfde rechten en dezelfde mogelijkheden tot verhaal moet hebben als wanneer die schade hem zou zijn toegebracht door een ambtenaar van zijn eigen land. De in dit Protocol vervatte regeling is niet alleen van toepassing op schade veroorzaakt door een optreden krachtens de drie bovengenoemde verdragen, doch ook krachtens soortgelijke verdragen die eventueel in de toekomst tot stand zullen komen.

4. De Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad behandelde het ontwerp-Verdrag en het ontwerp-Protocol in 1961 (vgl. doc. nr 27-1 van de Raad). Op 28 oktober 1961 bracht de Raad eenparig een gunstig advies uit (doc. nr 27-3) over de hem door de Regeringen voorgelegde ontwerpen, onder voorbehoud dat in artikel 19, lid 2 van het ontwerp-Verdrag de door de Commissie voor de burgerlijke, de handels- en de strafwetgeving in haar verslag (doc. nr 27-2) voorgestelde wijziging zou worden aangebracht. De Regeringen hebben dit wijzigingsvoorstel aanvaard. De tekst van het Verdrag is dienovereenkomstig aangepast.

5. De bestaande bilaterale overeenkomsten vervallen bij de inwerkingtreding van het Verdrag, behalve twee, die voorlopig van kracht blijven, daar de Regeringen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid, voorzien in artikel 50 van het Benelux-Verdrag :

III

- a) de Belgische en de Luxemburgse Regering hebben op 9 oktober 1967 een Verklaring afgelegd, op grond waarvan de bepalingen van de Vijfde Aanvullende Verklaring van 24 augustus 1948 (waarbij de toepassing van het Belgisch-Luxemburgse Uitleveringsverdrag van 23 oktober 1872 werd uitgebreid tot de misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat) van kracht zullen blijven ;
- b) de Belgische en de Nederlandse Regering hebben — eveneens op 9 oktober 1967 — een Verklaring afgelegd op grond waarvan de bepalingen van de Additioneele Overeenkomst van 14 Februari 1895 (houdende uitbreiding tot de toen geheten Nederlandsche Koloniën van het Belgisch-Nederlandsche Uitleveringsverdrag van 31 mei 1889) van kracht zullen blijven tussen België en Suriname onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen, totdat het Benelux-Verdrag krachtens zijn artikel 48, lid 2, tot Suriname en/of de Nederlandse Antillen zou worden uitgebreid.

De tekst van de beide aldus van kracht gebleven bilaterale overeenkomsten is gemakshalve in deze uitgave opgenomen.

6. Bekrachtiging en inwerkingtreding

De bekrachtigingsoorkonden zijn door België neergelegd op 30 juli 1964, door Luxemburg op 23 augustus 1965 en door Nederland op 11 oktober 1967. Op grond van artikel 49, lid 2, zijn het Verdrag en het Protocol derhalve in werking getreden op 11 december 1967.

7. Publikatie

In België zijn de goedkeuringswet van 1 juni 1964, alsmede de nederlandse en de franse tekst van het Verdrag; van het Protocol en van de beide Verklaringen opgenomen in het Belgisch Staatsblad nr 204 van 24 oktober 1967.

In Luxemburg zijn de goedkeuringswet van 26 februari 1965, alsmede de franse tekst van het Verdrag en het Protocol, opgenomen in het Mémorial A nr 13 van 22 maart 1965 ; de tekst van de Belgisch-Luxemburgse Verklaring verscheen in het Mémorial A nr 75 van 24 november 1967.

In Nederland is de goedkeuringswet van 9 maart 1967 opgenomen in het Staatsblad nr 141 van 14 maart 1967 ; de nederlandse en de franse tekst van het Verdrag en het Protocol zijn geplaatst in het Tractatenblad 1962, 97 ; de Nederlandse tekst van de gemeenschappelijke toelichting bij het Verdrag en het Protocol is gepubliceerd in Tractatenblad 1964, 108 ; de Belgisch-Nederlandse Verklaring van 9 oktober 1967 is verschenen in Tractatenblad 1967, 183.

**VERDRAG
AANGAANDE DE UITLEVERING
EN DE RECHTSHULP IN STRAFZAKEN
TUSSEN HET KONINKRIJK BELGIE,
HET GROOTHERTOGDOM LUXEMBURG
EN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN**

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg,

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

Van mening, dat het gezien de nauwe band waardoor Hun landen verenigd zijn en met name ten gevolge van de afschaffing van de personencontrole aan de binnengrenzen, noodzakelijk is om de mogelijkheid tot uitlevering van misdadigers uit te breiden tot een groter aantal strafbare feiten, de daaraan verbonden formaliteiten te vereenvoudigen en rechtshulp in strafzaken op uitgebreidere schaal mogelijk te maken dan de bestaande verdragen toelaten ;

Uitgaande van de beginselen vervat in de Europese overeenkomsten aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken ;

Hebben besloten een verdrag te sluiten tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden tot regeling van de uitlevering van misdadigers en de rechtshulp in strafzaken en hebben als Gevolmachtigden aangewezen :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Excellentie de Heer H. Fayat, Minister, Adjunkt voor Buitenlandse Zaken ;

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg :

Zijne Excellentie de Heer N. Hommel, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te Brussel ;

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Zijne Excellentie Jonkheer E. Teixeira de Mattos, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te Brussel ;

Die, na elkander hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, zijn overeengekomen als volgt :

HOOFDSTUK I

De Uitlevering

Artikel 1

Verplichting tot uitlevering

De Hoge Verdragsluitende Partijen verbinden zich om, overeenkomstig de regels en onder de voorwaarden in de volgende artikelen bepaald, elkander wederzijds de personen uit te leveren, die door de rechterlijke autoriteiten van de verzoevende Partij vervolgd worden terzake van een strafbaar feit of gezocht worden tot tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Artikel 2

Feiten, die tot uitlevering kunnen leiden

1. Tot uitlevering zullen kunnen leiden de feiten, die krachtens de wetten van de verzoevende Partij en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld, met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, met een maximum van ten minste zes maanden, danwel met een zwaardere straf of maatregel. Wanneer er binnen het gebied van de verzoevende Partij een straf of een maatregel is opgelegd, moet die straf of die maatregel ten minste de duur van drie maanden hebben.

2. Indien het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verscheidene afzonderlijke feiten, die alle krachtens de wet van de verzoekende en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld met vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, maar waarvan sommige niet voldoen aan de voorwaarde met betrekking tot de hoogte van de straf, is de aangezochte Partij bevoegd de uitlevering eveneens terzake van deze laatste feiten toe te staan.

Artikel 3

Politieke misdrijven

1. De uitlevering zal niet worden toegestaan indien het strafbare feit, waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte Partij als een politiek misdrijf of als een met een dergelijk misdrijf samenhangend feit wordt beschouwd.
2. Voor de toepassing van het onderhavige verdrag zullen niet worden beschouwd als politiek misdrijf :
 - a) de aanslag tegen het leven of de vrijheid van een Staatshoofd of van een lid van het regerende Huis ;
 - b) de desertie.
3. De toepassing van dit artikel heeft geen invloed op de verplichtingen, die de Hoge Verdragsluitende Partijen op zich hebben genomen of zullen nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten van multilaterale aard.

Artikel 4

Fiscale delicten

Inzake retributies, belastingen, douane, deviezen, invoer, uitvoer en doorvoer, zal uitlevering onder de in dit verdrag voorziene voorwaarden slechts worden toegestaan, indien ten aanzien van elk delict of elke groep van delicten tussen de Regeringen van de Hoge Verdragsluitende Partijen daartoe is besloten.

Artikel 5

Uitlevering van onderdanen

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen leveren hun onderdanen niet uit.
2. De hoedanigheid van onderdaan zal worden beoordeeld naar de toestand op het tijdstip van de overlevering.

Artikel 6

Plaats, waar het feit is begaan

1. De aangezochte Partij zal kunnen weigeren om een persoon uit te leveren terzake van een strafbaar feit dat volgens de wetgeving van die Partij geheel of ten dele op haar grondgebied of op een daarmee gelijk gestelde plaats is gepleegd.
2. Wanneer het strafbare feit, dat aan het verzoek tot uitlevering ten grondslag ligt, is begaan buiten het grondgebied van de verzoekende Partij, zal de uitlevering slechts geweigerd kunnen worden indien de wet van de aangezochte Partij de vervolging van een dergelijk, buiten haar grondgebied gepleegd, strafbaar feit niet toelaat.

Artikel 7

Vervolging ingesteld terzake van dezelfde feiten

Een aangezochte Partij zal kunnen weigeren een persoon, wiens uitlevering is verzocht, uit te leveren, indien die persoon door haar wordt vervolgd terzake van de feiten waarvoor de uitlevering is verzocht.

Artikel 8

Non bis in idem

De uitlevering zal niet worden toegestaan wanneer de persoon, wiens uitlevering is verzocht, terzake van de feiten,

waarop dit verzoek was gegrond, door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij onherroepelijk is berecht. De uitlevering zal kunnen worden geweigerd, indien de bevoegde autoriteit van de aangezochte Partij heeft besloten terzake van dezelfde feiten geen vervolging in te stellen danwel een ingestelde vervolging te staken.

Artikel 9

Verjaring

De uitlevering zal niet worden toegestaan indien het recht tot strafvervolging danwel de straf volgens de wet van de aangezochte Partij is verjaard op het tijdstip, waarop de overlevring plaats moet vinden.

Artikel 10

Doodstraf

Indien op het feit, terzake waarvan de uitlevering wordt verzocht, door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld en deze straf volgens de wet van de aangezochte Partij tegen dat feit niet wordt bedreigd of met betrekking tot dat feit door die Partij algemeen niet wordt toegepast, kan de aangezochte Partij de uitlevering toestaan op voorwaarde dat de verzoekende Partij zich verbindt het Staatshoofd aan te bevelen, de doodstraf in een andere straf om te zetten.

Artikel 11

Verzoek en stukken ter ondersteuning daarvan

1. Het verzoek tot uitlevering zal door de Minister van Justitie van de verzoekende Partij schriftelijk worden gericht tot de Minister van Justitie van de aangezochte Partij.
2. Bij het verzoek zullen worden overgelegd :
 - a) het origineel of een authentiek afschrift, hetzij van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling, hetzij van

- een bevel tot aanhouding of van iedere andere akte, die dezelfde kracht heeft, een en ander opgemaakt in de vorm voorgeschreven door de wet van de verzoekende Partij ;
- b) een overzicht van de feiten, waarvoor de uitlevering wordt verzocht. De tijd en plaats, waarop de feiten zijn begaan, hun wettelijke omschrijving en de verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen zullen zo nauwkeurig mogelijk worden vermeld ;
 - c) een afschrift van de toepasselijke wetsbepalingen, alsmede en zo nauwkeurig mogelijk signalement van de verzochte persoon en alle andere inlichtingen, welke van belang zijn om zijn identiteit en nationaliteit vast te stellen.

Artikel 12

Aanvullende inlichtingen

Indien de door de verzoekende Partij verstrekte inlichtingen onvoldoende blijken te zijn om de aangezochte Partij in staat te stellen een beslissing overeenkomstig dit verdrag te nemen, zal deze laatste Partij de noodzakelijke aanvulling op de gegeven inlichtingen vragen en een termijn kunnen stellen, binnen welke deze verkregen moeten zijn.

Artikel 13

Specialiteitsbeginsel

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 2, lid 2, zal de uitgeleverde persoon niet worden vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, noch ook aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid worden blootgesteld, wegens enig ander vóór de overlevering feit dan dat, hetwelk de reden tot uitlevering is geweest, behalve in de volgende gevallen :

- a) wanneer de Partij, die hem heeft uitgeleverd erin toestemt. Daartoe moet een verzoek worden aangeboden, vergezeld

van de in artikel 11 bedoelde stukken. De toestemming zal worden gegeven indien het strafbare feit, waarvoor zij verzocht wordt, op zichzelf de verplichting tot uitlevering krachtens dit verdrag meebrengt. De toestemming kan worden gegeven indien het strafbare feit, gezien de hoogte van de daartegen bedreigde straf of maatregel deze verplichting niet meebrengt ;

- b) wanneer de uitgeleverde persoon, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, niet binnen de vijftien dagen, die op zijn definitieve invrijheidstelling volgden het grondgebied van de Partij, aan welke hij was uitgeleverd, heeft verlaten of indien hij, na dit gebied verlaten te hebben, daarin is teruggekeerd ;
- c) wanneer de uitgeleverde persoon, het zij vóór zijn uitlevering ten overstaan van een rechterlijke autoriteit van de aangezochte Partij, hetzij na zijn uitlevering voor een rechterlijke autoriteit van de verzoekende Partij, er uitdrukkelijk in heeft toegestemd om te worden vervolgd en gestraft terzake van enig feit, welk dan ook.

2. De verzoekende Partij kan echter de nodige maatregelen nemen met het oog op een uiteenzetting uit zijn grondgebied of met het oog op een stuiting van de verjaring overeenkomstig haar wet, daaronder begrepen het instellen van een verstek-procedure.

3. Wanneer de omschrijving, die aan het te laste gelegde feit is gegeven, in de loop van de procedure wordt gewijzigd, zal de uitgeleverde persoon slechts worden vervolgd of berecht, voor zover de elementen van het op andere wijze omschreven strafbare feit uitlevering zouden gedogen.

Artikel 14

Verderlevering aan een derde Staat

1. Behoudens in de gevallen, bedoeld in lid 1, onder b en c, van artikel 13, heeft de verzoekende Partij de toestemming van de aangezochte Partij nodig om de persoon, die haar overgedragen is, en die gezocht wordt door een Staat die geen Partij

is bij dit verdrag terzake van strafbare feiten gepleegd vóór de overdracht, aan die Staat uit te leveren. De aangezochte Partij zal de overlegging van de stukken, bedoeld in artikel 11, lid 2, kunnen eisen.

2. Indien het gaat om een andere Hoge Verdragsluitende Partij is die toestemming niet vereist.

Artikel 15

Voorlopige aanhouding

1. In geval van spoed kunnen de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij met het oog op een uitlevering de voorlopige aanhouding van de gezochte persoon verzoeken.

2. Het verzoek om voorlopige aanhouding zal melding maken van het strafbare feit dat werd begaan, van de duur van de straf of de maatregel die tegen het feit wordt bedreigd of die terzake van het feit werd opgelegd, van de tijd en plaats waarop het feit werd begaan, alsmede, voor zover mogelijk, van het signalement van de gezochte persoon.

3. Het verzoek zal aan de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij worden overgebracht, hetzij rechtstreeks, hetzij door het centrale nationale bureau van de Internationale Politie Organisatie (Interpol). De rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij zullen onverwijld worden ingelicht over het gevolg dat aan hun verzoek is gegeven.

4. Indien het verzoek op regelmatige wijze blijkt te zijn gedaan, zal daaraan door de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij overeenkomstig de wetgeving van die Partij gevolg worden gegeven.

5. De voorlopige aanhouding zal een einde nemen indien de aangezochte Partij niet binnen een termijn van achttien dagen na de aanhouding, het uitleveringsverzoek en de in artikel 11 bedoelde stukken ontvangen heeft, tenzij de aanhouding op een andere grond moet worden voortgezet. Op ieder ogenblik is echter voorlopige invrijheidstelling mogelijk, met dien verstande dat de aangezochte Partij daarbij elke maatregel dient te nemen die zij noodzakelijk acht om vlucht van de gevorderde persoon te voorkomen.

6. De invrijheidstelling verhindert een nieuwe aanhouding en uitlevering niet indien het uitleveringsverzoek alsnog binnenkomt.

Artikel 16

Samenloop van verzoeken

Indien de uitlevering door verschillende Staten tegelijkertijd verzocht wordt, hetzij voor hetzelfde feit, hetzij voor verschillende feiten, zal de aangezochte Partij bij haar beslissing rekening houden met alle omstandigheden, zoals de ernst en de plaats van de strafbare feiten, de dagtekening van de onderscheiden verzoeken, de nationaliteit van de opgeëiste persoon en de mogelijkheid van een latere uitlevering aan een andere Staat.

Artikel 17

Overlevering van de uitgeleverde

1. De aangezochte Partij zal haar beslissing over de uitlevering langs de in artikel 11, lid 1, bedoelde weg ter kennis van de verzoekende Partij brengen.
2. Iedere totale of gedeeltelijke weigering zal met redenen worden omkleed.
3. In geval van inwilliging van het verzoek zal de verzoekende Partij worden ingelicht omtrent de plaats en de datum van de overlevering, alsmede omtrent de duur van de door de opgeëiste persoon met het oog op de uitlevering ondergane vrijheidsbeneming.
4. Onverminderd het bepaalde in lid 5 van dit artikel zal de opgeëiste persoon, indien hij niet op de vastgestelde datum is overgenomen, na afloop van een termijn van vijftien dagen te rekenen van die datum in vrijheid kunnen worden gesteld en zal hij in elk geval in vrijheid worden gesteld na ommekomst van een termijn van dertig dagen, de aangezochte Partij zal kunnen weigeren om hem voor hetzelfde feit uit te leveren.

5. In geval de overdracht of de overneming van de uit te leveren persoon door overmacht verhinderd wordt, zal de belanghebbende Partij de andere Partij daarvan op de hoogte stellen ; de twee Partijen zullen een nieuwe datum van overdracht overeenkomen en de bepalingen van het vierde lid van dit artikel zullen van toepassing zijn.

Artikel 18

Uitgestelde of voorwaardelijke overlevering

1. De aangezochte Partij kan, nadat zij een beslissing over het verzoek tot uitlevering genomen heeft, de overlevering van de opgeëiste persoon uitstellen opdat hij door haar vervolgd kan worden of, indien hij bereids veroordeeld is op haar grondgebied een straf kan ondergaan wegens een ander feit dan dat waarvoor de uitlevering is verzocht.

2. Indien het uitleveringsverzoek betrekking heeft op een persoon die op het grondgebied van de aangezochte Partij een straf ondergaat, kan die Partij, indien bijzondere omstandigheden dit vereisen, die persoon tijdelijk aan de verzoekende Partij overleveren op in onderling overleg vast te stellen voorwaarden.

3. De vrijheidsbeneming, die de betrokkene na deze overlevering op het grondgebied van de verzoekende Partij ondergaat, zal worden afgetrokken van de duur van de straf die hij moet ondergaan op het grondgebied van de aangezochte Partij.

Artikel 19

Verkorte procedure

1. In het geval bedoeld in artikel 15 kunnen de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij de onmiddellijke overlevering van de uit te leveren persoon verzoeken.

2. Deze overlevering kan slechts plaatsvinden indien de aangehouden persoon daarmede uitdrukkelijk instemt ten overstaan van een ambtenaar van het Openbaar Ministerie van de

aangezochte Partij en indien ook deze ambtenaar daartoe zijn toestemming geeft. De aangehoudene heeft het recht zich door een raadsman te doen bijstaan. Deze overlevering geschiedt zonder andere formaliteiten en zal moeten hebben plaatsgevonden binnen achttien dagen na de voorlopige aanhouding.

3. In geval de overlevering niet binnen vijf dagen na deze aanhouding heeft plaatsgevonden zullen de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij daarvan in kennis stellen en hen, indien daartoe aanleiding bestaat, uitnodigen verder te handelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 11.

4. De overlevering brengt voor de betrokkene de gevolgen mede welke zijn verbonden aan de verklaring bedoeld in artikel 13, lid 1, onder c.

Artikel 20

Overdracht van voorwerpen

1. Op verzoek van de verzoekende Partij zal de aangezochte Partij, voor zover zulks krachtens haar wetgeving is toegestaan, de voorwerpen in beslag nemen :

- a) die kunnen dienen als stukken van overtuiging ;
 - b) die afkomstig zijn van het strafbare feit en hetzij vóór, hetzij na de overlevering van de aangehouden persoon worden gevonden ;
- en deze overdragen.

2. De overdracht is onderworpen aan de goedkeuring van de Raadkamer van de rechtbank van de plaats waar de huiszoeking en inbeslagneming hebben plaatsgevonden. De Raadkamer beslist of de in beslag genomen voorwerpen geheel of gedeeltelijk aan de verzoekende Partij worden overgedragen. Zij kan de teruggave bevelen van voorwerpen die niet rechtstreeks betrekking hebben op het feit dat de verdachte wordt te laste gelegd, en beslist in voorkomend geval op bezwaren van derden, die houder waren van het voorwerp, of van andere rechthebbenden.

3. De overdracht van de voorwerpen bedoeld in het eerste lid van dit artikel kan zelfs plaatsvinden wanneer niet tot een reeds toegestane uitlevering wordt overgegaan in verband met het overlijden of de ontvluchting van de opgeëiste persoon.

Artikel 21

Transit

1. De doortocht door het grondgebied van een van de Verdrag-sluitende Partijen zal, op een verzoek gedaan volgens de in artikel 11, lid 1 bedoelde weg, worden toegestaan op voorwaarde dat het niet gaat om een strafbaar feit dat door de Partij, aan wie toestemming tot doortocht wordt verzocht, wordt beschouwd van politieke aard te zijn, noch om een onderdaan van het land, waaraan toestemming tot doortocht wordt verzicht.

2. Onverminderd het bepaalde in lid 3 van dit artikel is overlegging van de stukken bedoeld in artikel 11, lid 2 onder a, noodzakelijk.

3. Wanneer het transport door de lucht plaatsvindt, zullen de volgende regels toepassing vinden :

- a) Wanneer geen landing is voorzien, zal de verzoekende Partij de Partij over wier grondgebied zal worden gevlogen daarvan kennis geven en berichten dat een van de stukken bedoeld in artikel 11, lid 2, onder a) bestaat. In geval van een onvoorziene landing zal deze kennisgeving de rechtskracht hebben van het verzoek om voorlopige aanhouding, bedoeld in artikel 15, en zal de verzoekende Partij een normaal verzoek tot doortocht indienen ;
- b) Wanneer een landing is voorzien zal de verzoekende Partij een normaal verzoek tot doortocht indienen.

HOOFDSTUK II

De rechtshulp in strafzaken

§ 1. *Algemene bepaling*

Artikel 22

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen verbinden zich om, overeenkomstig de regels van dit verdrag, elkander wederzijds in zo ruim mogelijke mate rechtshulp te verlenen in elke procedure die betrekking heeft op strafbare feiten, waarvan de bestraffing, op het tijdstip waarop de rechtshulp wordt gevraagd, tot de bevoegdheid behoort van de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij.

2. De rechtshulp kan worden geweigerd :

- a) indien het verzoek betrekking heeft op strafbare feiten die door de aangezochte Partij als een politiek misdrijf of een met een dergelijk misdrijf samenhangend feit worden beschouwd ;
- b) indien de aangezochte Partij van mening is dat uitvoering van het verzoek zou kunnen leiden tot een aantasting van de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van haar land of indien de betrokken persoon voor dezelfde feiten reeds vervolgd wordt danwel ter zake van die feiten reeds onherroepelijk is berecht.

§ 2. *Rogatoire commissies*

Artikel 23

1. De aangezochte Partij zal gevolg geven aan de rogatoire commissies aangaande een strafzaak, die tot haar worden gericht door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij en die tot doel hebben het verrichten van handelingen van onderzoek of de toezending van stukken van overtuiging, van dossiers of van documenten.

2. Indien de verzoekende Partij het wenselijk acht dat getuigen of deskundigen hun verklaring onder ede afleggen, zal zij hierom uitdrukkelijk verzoeken en de aangezochte Partij zal aan een dergelijk verzoek gevolg geven, indien de wet van haar land zich daartegen niet verzet.

3. De aangezochte Partij zal kunnen volstaan met de toezending van gewaarmerkte afschriften of fotocopieën van de dossiers of documenten waarom wordt verzocht. Indien de verzoekende Partij uitdrukkelijk vraagt om toezending van het origineel zal zoveel mogelijk aan een dergelijk verzoek gevolg worden gegeven.

Artikel 24

1. De rogatoire commissies worden door de bevoegde rechterlijke autoriteit van de aangezochte Partij uitgevoerd alsof het ging om rogatoire commissies uitgaande van nationale rechterlijke autoriteiten.

2. Rogatoire commissies echter, die strekken tot een huiszoeking of een inbeslagneming, zullen slechts worden uitgevoerd voor feiten, welke op grond van dit verdrag aanleiding kunnen geven tot uitlevering, en onder het voorbehoud uitgedrukt in artikel 20, lid 2.

Artikel 25

De aangezochte Partij zal de verzoekende Partij, indien zij daarom uitdrukkelijk vraagt, inlichten aangaande de datum en de plaats waarop de rogatoire commissie zal worden uitgevoerd. De autoriteiten van de verzoekende Partij en de betrokkenen zullen bij die uitvoering aanwezig kunnen zijn indien de aangezochte Partij daarin toestemt.

Artikel 26

1. Ambtenaren van een Partij, die bevoegd zijn tot het opsporen en constateren van strafbare feiten, zullen door de rechterlijke autoriteiten van de Partij waartoe zij behoren,

kunnen worden afgevaardigd ten einde op het grondgebied van een andere Partij, met toestemming van de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie van die Partij, behulpzaam te zijn bij het opsporen en constateren van strafbare feiten, waarvan de vervolging tot de competentie behoort van de eerdergenoemde rechterlijke autoriteiten. Te dien einde zullen die ambtenaren voorzien worden van een rogatoire commissie, waarin wordt aangegeven wat moet worden verricht.

2. De bedoelde ambtenaren zullen alle inlichtingen en adviezen verschaffen welke zij nuttig achten om de verstrekte opdracht tot een goed einde te voeren ; op hun verzoek verkrijgen zij een gewaarmerkt afschrift van alle processen-verbaal en andere stukken welke worden opgemaakt.

Artikel 27

1. De ambtenaren van een Partij, die in hun eigen land een persoon achtervolgen die verdacht wordt van een feit dat aanleiding kan geven tot uitlevering, zijn bevoegd bij die achtervolging het grondgebied van een andere Partij te betreden. Zij zullen onmiddellijk een beroep moeten doen op de bevoegde ambtenaren van de Partij, waarvan zij het grondgebied hebben betreden ; deze zullen op hun verzoek de achtervolgde persoon staande houden om zijn identiteit vast te stellen of zijn aanhouding te bewerkstellingen. In dit laatste geval zal worden gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 15, behalve wanneer het gaat om een onderdaan van de Partij op wiens grondgebied de betrokkene is staande gehouden.

2. Indien de achtervolging echter niet onderbroken is en het spoedeisend karakter van hun optreden het onmogelijk maakt een beroep te doen op de plaatselijke autoriteiten, zullen de ambtenaren van de andere Partij, binnen een zone van tien kilometer van de grens, zelf de achtervolgde persoon kunnen staande houden en hem met het in het vorige lid vermelde doel voor de plaatselijke openbare macht kunnen geleiden.

3. Voor het overige zal, indien daartoe aanleiding bestaat, worden gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 26, zelfs wanneer de daar bedoelde rogatoire commissie niet aanwezig is.

4. De ambtenaren bedoeld in de voorgaande leden zijn :

voor wat betreft België en Luxemburg, de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten en van de rijkswacht ;

voor wat betreft Nederland, de leden van de Rijkspolitie ;

voor de drie landen, de leden van de gemeentepolitie, behorende tot gemeenten waarvan het grondgebied zich op een afstand van minder dan tien kilometer van de grens bevindt.

Artikel 28

1. Tijdens een optreden als bedoeld in de artikelen 26 en 27 zullen de ambtenaren, die een taak vervullen op het grondgebied van een andere Partij, gelijk gesteld zijn met de ambtenaren van die Partij, voor wat betreft de strafbare feiten waarvan zij het slachtoffer zouden worden of die door hen zouden worden begaan.

2. Zij zullen in staat moeten zijn op elk ogenblik hun officiële functie aan te tonen.

3. Tijdens een optreden als bedoeld in artikel 27 zullen de daar bedoelde ambtenaren hun uniform mogen dragen en in het bezit mogen zijn van de wapens die overeenkomstig de voor hen geldende voorschriften tot hun uitrusting behoren.

4. In geval van nood zullen zij bevoegd zijn van dwangmiddelen en middelen tot verdediging gebruik te maken, onder dezelfde voorwaarden als de ambtenaren van de Partij op het grondgebied waarvan zij optreden.

Artikel 29

1. De aangezochte Partij kan de overgave van voorwerpen, dossiers en documenten waarvan de overdracht is gevraagd, uitstellen wanneer zij deze nodig heeft voor een strafrechtelijke procedure.

2. De voorwerpen en de originele dossiers en documenten, die ter uitvoering van een rogatoire commissie zijn overgegeven, zullen zo spoedig mogelijk door de verzoekende Partij aan de aangezochte Partij worden teruggegeven, tenzij deze er afstand van doet.

§ 3. *Mededeling van processtukken en rechterlijke beslissingen*

Artikel 30

1. De processtukken en de rechterlijke beslissingen, die moeten worden medegedeeld aan personen die zich op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij bevinden, worden hun toegezonden, hetzij rechtstreeks bij aangetekend schrijven door de bevoegde autoriteiten of deurwaarders, hetzij door bemiddeling van het bevoegde parket van de aangezochte Partij.

2. Voor zover niet wordt verzocht om de mededeling te doen op een van de wijzen door de wetgeving van de aangezochte Partij voor soortgelijke betekeningen voorzien, zal het aangezochte parket het gerechtelijke stuk of de beslissing zonder meer aan degene voor wie het bestemd is doen toekomen.

3. Het aangezochte parket licht de verzoeker in omtrent het gevolg dat aan het verzoek tot mededeling is gegeven.

§ 4. *Verschijsning van getuigen, deskundigen en verdachten*

Artikel 31

1. Indien een rechterlijke autoriteit van een van de Partijen in een strafzaak de verschijsning in persoon van een getuige of een deskundige, die zich op het grondgebied van een andere Partij bevindt, nodig oordeelt, zal die getuige of deskundige door bemiddeling van het openbaar ministerie van de plaats, waar de betrokkene zijn woon- of verblijfplaats heeft, worden gedagvaard om te verschijsnen.

2. De dagvaarding zal bij benadering het bedrag van de schadeloosstelling en van de te vergoeden reis- en verblijfskosten dienen te vermelden.

Artikel 32

1. De schadeloosstelling en de vergoeding voor reis- en verblijfkosten, die aan de getuige of deskundige door de verzoekende Partij worden toegekend, zullen worden berekend vanaf de plaats, waar hij verblijft, en zullen dienen te worden berekend volgens tarieven die ten minste gelijk zijn aan die voorzien in de regeling, van kracht in het land waar het verhoor plaats moet vinden.
2. De aangezochte Partij kan, indien dit aan haar wordt verzocht, aan de getuige of de deskundige een voorschot toekennen. Het bedrag van dit voorschot zal op de dagvaarding worden vermeld en terugbetaald worden door de verzoekende Partij.

Artikel 33

1. Indien de verzoekende Partij de verschijning in persoon, hetzij als getuige hetzij tot confrontatie, verzoekt van een persoon, die een vrijheidsstraf ondergaat, kan de betrokkene, indien bijzondere omstandigheden zich daartegen niet verzetten, tijdelijk overgebracht worden naar het grondgebied waar het verhoor plaats moet vinden, op voorwaarde dat hij binnen de termijn door de aangezochte Partij vastgesteld wederom zal worden teruggezonden en onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 35, voor zover dit enige toepassing kan vinden.
2. Op verzoek van de Partij die in de overdracht toestemt, zal de doortocht van een persoon bedoeld in het vorige lid over het grondgebied van een der Partijen worden toegestaan. Het verzoek zal melding maken van het veroordelende vonnis en van de duur van de straf die nog moet worden ondergaan. Voor het overige is het bepaalde in artikel 21 van toepassing.
3. De overgebrachte persoon zal op het grondgebied van de verzoekende Partij, en, in voorkomend geval, op het grondgebied van de Partij, aan wie toestemming tot doortocht is verzocht, in hechtenis blijven, tenzij de Partij, die de overdracht van de gedetineerde toestaat, met zijn invrijheidsstelling instemt.

Artikel 34

De getuige, die zonder geldige reden niet voldoet aan de verplichtingen welke op grond van een dagvaarding als bedoeld

in artikel 31 op hem rusten, zal in het aangezochte land onder de strafbepalingen vallen welke de wetgeving van dat land voorziet tegen getuigen, die niet aan hun verplichtingen voldoen.

Artikel 35

1. Een getuige of deskundige, van welke nationaliteit ook, die na gedagvaard te zijn voor de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij verschijnt, kan op het grondgebied van die Partij noch worden vervolgd, noch in hechtenis genomen, noch aan enige andere vrijheidsbeperking worden onderworpen voor feiten of veroordelingen, die vooraf gingen aan zijn vertrek van het grondgebied van de aangezochte Partij.

2. Een persoon, van welke nationaliteit ook, die gedagvaard is om voor de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij te verschijnen ten einde zich te verantwoorden voor feiten ten aanzien waarvan tegen hem een strafvervolging is ingesteld, kan noch worden vervolgd, noch in hechtenis genomen, noch aan enige andere vrijheidsbeperking worden onderworpen voor feiten of veroordelingen welke vooraf gingen aan zijn vertrek van het grondgebied van de aangezochte Partij, voor zover die niet in de dagvaarding zijn vermeld.

3. De in dit artikel bedoelde immuniteit neemt een einde wanneer de getuige, de deskundige of de verdachte, hoewel hij gedurende vijftien achtereenvolgende dagen na het tijdstip, waarop zijn aanwezigheid niet meer door de rechterlijke autoriteit werd vereist, de mogelijkheid had het grondgebied van de verzoekende Partij te verlaten, daar desalniettemin is gebleven of op dat grondgebied is teruggekeerd na het te hebben verlaten.

§ 5. Strafregister

Artikel 36

1. De uittreksels uit het strafregister en alle inlichtingen welke op het strafregister betrekking hebben, die door de rechterlijke autoriteiten van een Partij in verband met een strafzaak worden gevraagd, zullen door de aangezochte Partij aan

die autoriteiten verstrekt worden, voor zover haar eigen rechterlijke autoriteiten deze in overeenkomstige gevallen kunnen verkrijgen.

2. In andere gevallen dan die bedoeld in het eerste lid van dit artikel zal aan een dergelijk verzoek gevolg worden gegeven overeenkomstig hetgeen is voorzien in de wetgeving, de regelingen of de algemeen gevolgde gedragslijn van de aangezochte Partij.

§ 6. Procedure

Artikel 37

1. Voor zover in dit hoofdstuk niet anders wordt bepaald zullen verzoeken tot rechtshulp de volgende gegevens moeten bevatten :

- a) de autoriteit waarvan het verzoek uitgaat ;
- b) het onderwerp van en de grond voor het verzoek ;
- c) voor zover mogelijk de identiteit en de nationaliteit van de betrokken persoon ;
- d) zo nodig, de naam en het adres van degene voor wie het bestemd is.

2. De rogatoire commissies bedoeld in de artikelen 23, 24 en 25 dienen bovendien de tenlastelegging te vermelden en dienen een kort overzicht van de feiten te bevatten.

Artikel 38

1. Voor zover in dit hoofdstuk niet anders wordt bepaald kunnen de rogatoire commissies en andere verzoeken om rechtshulp door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij rechtstreeks worden gericht tot de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Partij. Zij zullen, vergezeld van de documenten die op hun uitvoering betrekking hebben, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van de Ministers van Justitie worden teruggezonden.

2. De verzoeken bedoeld in artikel 36, lid 1, kunnen door de rechterlijke autoriteiten rechtstreeks worden gericht tot de

betrokken dienst van de aangezochte Partij en de antwoorden kunnen door die dienst rechtstreeks worden teruggezonden. De verzoeken bedoeld in artikel 36, tweede lid, zullen door de Minister van Justitie van de verzoekende Partij tot de Minister van Justitie van de aangezochte Partij worden gericht.

3. De verzoeken bedoeld in artikel 33 zullen door de Ministers van Justitie tot elkaar worden gericht.

4. In de gevallen, waarin het onderhavige hoofdstuk rechtstreekse toezending toestaat kan deze geschieden via het centrale nationale bureau van de Internationale Politie Organisatie (Interpol).

Artikel 39

De stukken en documenten welke krachtens dit verdrag worden overgedragen zijn vrijgesteld van alle formaliteiten van legalisatie.

Artikel 40

Indien een autoriteit die een verzoek om rechtshulp ontvangt onbevoegd is om daaraan gevolg te geven, zal zij dit verzoek ambtshalve overdragen aan de bevoegde autoriteit van haar land en zal zij de verzoekende Partij daarvan in kennis stellen.

Artikel 41

Elke weigering van rechtshulp zal met redenen worden omkleed.

§ 7. Aangifte tot het uitlokken van een strafvervolgung

Artikel 42

1. Indien de rechterlijke autoriteiten van een Partij het wenselijk achten dat door de rechterlijke autoriteiten van een andere Partij een strafvervolgung wordt ingesteld, doen zij

het dossier door bemiddeling van de Ministers van Justitie aan laatstbedoelde autoriteiten toekomen. Deze zullen onderzoeken welk gevolg aan dit verzoek kan worden gegeven ; de verzoekende autoriteiten zullen langs dezelfde weg daarvan op de hoogte worden gebracht.

2. De processen-verbaal van ambtenaren en beampten van de verzoekende Partij en de ambtshandelingen van zijn rechterlijke autoriteiten stuiten in het andere land de verjaring van het recht tot strafvervolgning indien in het betrokken land aan overeenkomstige processen-verbaal en overeenkomstige ambtshandelingen dergelijk gevolg is verbonden.

*§ 8. Uitwisseling van mededelingen
omtrent veroordelingen*

Artikel 43

Elk der Partijen geeft aan de betrokken Partij kennis van strafvonnissen en voor zoveel mogelijk ook van naderhand met betrekking tot die vonnissen genomen maatregelen, die betrekking hebben op onderdanen van die Partij en in het strafregister zijn vermeld. De Ministers van Justitie zullen deze mededelingen ten minste eenmaal per jaar uitwisselen.

HOOFDSTUK III

Algemene Bepalingen

Artikel 44

Voor zover in dit verdrag niet anders is bepaald, is op de uitleveringsprocedure en op die betreffende de voorlopige aanhouding en de uitvoering van verzoeken om rechtshulp, uitsluitend de wet van de aangezochte Partij van toepassing.

Artikel 45

De over te leggen stukken zullen zijn gesteld hetzij in de taal of de talen van de verzoekende Partij, hetzij in die van de aangezochte Partij.

Artikel 46

De Partijen doen over en weer afstand van iedere aanspraak op terugbetaling van de kosten welke uit de toepassing van dit verdrag voortvloeien.

Artikel 47

Voor de toepassing van dit verdrag betekent de uitdrukking « maatregelen » alle maatregelen die vrijheidsbeneming meebrengen en die bij vonnis van de strafrechter worden opgelegd naast of in plaats van een straf.

Artikel 48

1. Dit verdrag is slechts van toepassing op het Europese grondgebied van de Hoge Verdragsluitende Partijen.
2. De toepassing van dit verdrag kan bij overeenkomst tussen de Regeringen van de Hoge Verdragsluitende Partijen worden uitgebreid tot buiten Europa gelegen delen van het grondgebied van het Koninkrijk der Nederlanden. Een dergelijke overeenkomst kan afwijkende bepalingen bevatten.

Artikel 49

1. Dit verdrag zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Belgische Regering.
2. Het verdrag zal in werking treden twee maanden na de nederlegging van de laatste akte van bekrachtiging. (*)

(*) Zie blz. 25

3. Elk van de Hoge Verdragsluitende Partijen kan dit verdrag ten alle tijde opzeggen.
4. De opzegging geschiedt door daarvan mededeling te doen aan de twee andere Hoge Verdragsluitende Partijen. Zij krijgt rechtskracht zes maanden nadat zij is medegedeeld.
5. De opzegging heeft slechts rechtskracht voor wat betreft de Partij die haar heeft gedaan. Het verdrag blijft in werking tussen de twee andere Partijen.
6. De opzegging kan beperkt zijn tot alle of tot bepaalde delen van het gebied bedoeld in artikel 48, lid 2.

Artikel 50 ()*

Voor zover de betrokken Partijen niet anders verklaren vervallen de verdragen en overeenkomsten betreffende de uitlevering, welke tussen bedoelde Partijen van kracht zijn, bij de inwerkingtreding van dit verdrag.

TEN BLIJKE WAARVAN de daartoe Gevolmachtigden deze Overeenkomst hebben ondertekend.

GEDAAN in drievoud te Brussel, op 27 juni 1962, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

H. FAYAT

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

N. HOMMEL

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

E. TEIXEIRA DE MATTOS

(*) Zie Verklaringen van 9 oktober 1967, blz. 44-53.

Neerlegging van de bekrachtigingsoorkonden :

België : 30 juli 1964

Luxemburg : 23 augustus 1965

Nederland : 11 oktober 1967.

() Overeenkomstig artikel 49, lid 2, treden het Verdrag, alsmede het daaraan gehechte Protocol, in werking op 11 december 1967.*

**PROTOCOL
BETREFFENDE
DE BURGERRECHTELIJKE AANSPRAKELIJKHEID
VOOR AMBTENAREN
DIE OPTREDEN OP HET GRONDGEBIED
VAN EEN ANDERE PARTIJ**

Op het tijdstip van de ondertekening van het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden zijn de ondergetekende Gevolmachtigden het volgende overeengekomen :

Artikel 1

Wanneer ambtenaren van een Verdragsluitende Partij, die bevoegd zijn tot het opsporen en constateren van strafbare feiten, onder de omstandigheden voorzien door het onderhavige verdrag of door enige andere Beneluxovereenkomst, optreden op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij, zijn die ambtenaren overeenkomstig de wetgeving van laatstbedoelde Partij aansprakelijk voor schade die zij aldaar veroorzaken.

Artikel 2

De autoriteiten van de Partij, waartoe die ambtenaren behoren, nemen op zich de schade, door hun ambtenaren op het grondgebied van een andere Partij veroorzaakt, te vergoeden op de wijze waarop de autoriteiten van laatstbedoelde Partij daartoe gehouden zouden zijn geweest, indien de schade door hun eigen ambtenaren zou zijn toegebracht.

Artikel 3

De Verdragsluitende Partijen erkennen de rechtsmacht van de rechter van het land waar de schade is veroorzaakt.

Artikel 4

De autoriteiten van de Partij, waartoe die ambtenaren behoren, zullen vrijwillig en zonder dat daartoe enige formali-

teit vereist is, gevolg geven aan voor tenuitvoerlegging vatbare beslissingen, welke tegen hen overeenkomstig het in de artikelen 1, 2 en 3 bepaalde, zijn gewezen.

Artikel 5

Onder voorbehoud van de uitoefening van zijn rechten tegenover derden, ziet elk van de Verdragsluitende Staten er, in het geval bedoeld in artikel 1, van af het bedrag van de schade, welke hij heeft geleden, of van de schadeloosstellingen, welke hij aan zijn ambtenaren heeft betaald, op een andere Verdragsluitende Partij te verhalen.

GEDAAN in drievoud te Brussel, op 27 juni 1962, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

H. FAYAT

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

N. HOMMEL

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

E. TELXEIRA DE MATTOS

**MEMORIE VAN TOELICHTING
BIJ HET BENELUX-VERDRAG
AANGAANDE DE UITLEVERING
EN DE RECHTSHULP IN STRAFZAKEN**

ALGEMEEN

De uitlevering tussen de drie landen wordt thans beheerst door de volgende overeenkomsten: tussen België en het Groothertogdom Luxemburg door de overeenkomst van 23 oktober 1872, en de aanvullende verklaringen van 21 juni 1877, 25 april 1893, 16 november 1899 en 24 augustus 1926; tussen België en Nederland door de overeenkomst van 31 mei 1889 en de aanvullende overeenkomsten van 14 februari 1895 en 12 november 1927; tussen het Groothertogdom Luxemburg en Nederland door de overeenkomst van 10 maart 1893.

Deze overeenkomsten zijn alle opgezet volgens het klassieke systeem, waarbij een beperkt aantal ernstige misdrijven, waarvoor uitlevering wordt toegestaan, limitatief wordt opgesomd. De verzoeken tot uitlevering vinden plaats langs de diplomatieke weg. De rechtshulp in strafzaken vindt in deze overeenkomsten slechts in zeer beperkte mate regeling.

Het was duidelijk dat de bestaande overeenkomsten niet meer beantwoordden aan de eisen die de tussen de Beneluxlanden bestaande betrekkingen stelden. Dit tekort zou nog verergeren wanneer deze betrekkingen door het tot stand brengen van de Economische en de Douane Unie frequenter en meer intensief zouden worden. De keuze die de Benelux-studiecommissie tot eenmaking van het recht maakte door dit onderwerp als een van de eerste in behandeling te nemen was dan ook ten volle gerechtvaardigd. In oktober 1952 bood de commissie aan de drie Regeringen enkele ontwerpen voor een uitleveringsverdrag aan.

Nog vóór de commissie haar ontwerpen aan de Regeringen aanbood was de herziening van het uitleveringsrecht in het kader van de Raad van Europa aan de orde gesteld. Op 8 december 1951 aanvaardde de Raadgevende Vergadering een aanbeveling tot het opstellen van een Europees uitleveringsverdrag. In 1953 werd een werkgroep van deskundigen ingesteld, waarvan de werkzaamheden leidden tot het Europese uitleveringsverdrag van 13 december 1957.

Dit verdrag regelde niet de rechtshulp in strafzaken. Algemeen was men van oordeel dat dit ontwerp zozeer in belang was

toegenomen dat er niet meer mee kon worden volstaan het in een enkele aan een uitleveringsovereenkomst toegevoegde bepaling te regelen, doch dat het aanbeveling verdiende dit onderwerp meer diepgaand te doen bestuderen en terzake een aparte overeenkomst op te stellen. Onmiddellijk na de beëindiging van de werkzaamheden aan het Europese uitleveringsverdrag werd met de voorbereiding van een Europees verdrag aangaande de rechtshulp in strafzaken begonnen en op 20 april 1959 kwam een overeenkomst terzake tot stand.

De ontwerpen van de Benelux-studiecommissie zijn voor de vertegenwoordigers van de Beneluxlanden die deel hebben genomen aan de voorbereiding van de Europese conventies een belangrijke steun en een bron van inspiratie geweest. De werkzaamheden van de Benelux-studiecommissie hebben ongetwijfeld een belangrijke bijdrage geleverd tot de totstandkoming van de Europese overeenkomsten.

Gezien de totstandkoming van de Europese overeenkomsten en het voornemen van de Beneluxlanden deze te bekrachtigen, is de vraag gerezen of er nog aanleiding bestond voor de Beneluxlanden onderling verdergaande voorzieningen te treffen.

De drie Regeringen hebben deze vraag bevestigend beantwoord. De betrekkingen tussen de Beneluxlanden onderling zijn nauwer dan die, welke in het algemeen tussen de landen aangesloten bij de Raad van Europa bestaan. Bovendien veronderstelt de ontwerp-overeenkomst betreffende de verschuiving van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied, een doelmatiger samenwerking op het gebied van de uitlevering en rechtshulp. De opheffing van de controle aan de binnengrenzen heeft immers tot gevolg, dat personen zich gemakkelijker aan opsporing, berechting en aan executie van een hen opgelegde straf kunnen onttrekken door in een der andere Beneluxlanden hun toevlucht te zoeken. Ook zal de aanhouding van door een der Beneluxlanden gezochte personen aan de buitengrens van een ander Beneluxland kunnen plaatsvinden.

Zowel uit een oogpunt van doelmatigheid van de bestrijding van de misdaad als uit een oogpunt van Europese solidariteit is het vereist bij deze samenwerking in Beneluxverband zoveel mogelijk aansluiting te zoeken bij de regeling, welke multilateraal in Europees verband is getroffen.

Daarom hebben de drie Regeringen een verdrag ontworpen, hetwelk naar systematiek, vorm en woordkeuze de Europese overeenkomsten zoveel mogelijk volgt, doch dat op sommige punten een verdergaande bijstand voorziet.

Het eerste hoofdstuk van het onderhavige ontwerp heeft betrekking op de uitlevering, het tweede op de rechtshulp in strafzaken, terwijl het derde algemene bepalingen bevat.

In verband met de samenhang welke tussen de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken bestaat hebben de Regeringen het wenselijk geoordeeld deze twee onderwerpen in één verdrag te regelen.

Welke zijn nu de voornaamste kenmerken van de regeling welke het ontwerp aangaande de uitlevering bevat ?

- a. Evenals in de Europese uitleveringsovereenkomst wordt uitlevering mogelijk gemaakt voor de feiten, die in het aanvragende en het aangezochte land strafbaar zijn en waarvan het maximum van de bedreigde straf een bepaalde hoogte overschrijdt. In de Europese overeenkomst is dit strafmaximum op ten minste één jaar gesteld ; in het Beneluxverdrag zal uitlevering mogelijk zijn wanneer het maximum van de vrijheidsstraf ten minste zes maanden bedraagt. Indien de uitlevering wordt gevraagd wegens een feit, waarvoor reeds een veroordeling is uitgesproken, zal de uitlevering slechts worden toegestaan indien ter zake een vrijheidsstraf van ten minste drie maanden is opgelegd. In de Europese overeenkomst bedraagt deze termijn vier maanden.

In tegenstelling tot de in de Europese overeenkomst getroffen regeling zal de uitlevering ook betrekking kunnen hebben op feiten voorzien in de militaire strafwetgeving. Op fiscaal gebied zal slechts uitgeleverd kunnen worden voor zover de Regeringen dit, hetzij met betrekking tot bepaalde delicten, hetzij met betrekking tot categorieën delicten, nader overeen zullen komen. Ten aanzien van politieke misdrijven zal uitlevering in het onderhavige verdrag, evenals in de Europese overeenkomst, zijn uitgesloten.

Ook voor feiten, die in het aangezochte land zijn begaan, wordt uitlevering mogelijk gemaakt. Onder bepaalde omstandigheden zal afwijking van het specialiteitsbeginsel geoorloofd zijn. De uitlevering van eigen onderdanen blijft uitgesloten.

- b. Het verzoek tot uitlevering niet meer plaatsvinden langs de diplomatieke weg, maar van Minister van Justitie tot Minister van Justitie worden gericht.
- c. De justitiële autoriteit, die een verzoek tot voorlopige aanhouding richt tot de justitiële autoriteit van een ander land,

kan daarbij verzoeken de aan te houden persoon onmiddellijk aan haar over te geven. Indien zowel het Openbaar Ministerie van het aangezochte land als de aangehouden persoon daarmede instemt kan laatstgenoemde zonder verdere formaliteiten naar het aanvragende land worden overgebracht.

De voornaamste kenmerken van de regeling aangaande de rechtshulp in strafzaken kunnen als volgt worden samengevat :

- a. de partijen verplichten zich elkaar op strafrechtelijk gebied onderling in de meest ruime zin bijstand te verlenen. Deze bijstand kan onder meer betrekking hebben op het horen van getuigen en deskundigen, het doen betekenen van stukken en het verstrekken van inlichtingen. De bijstand zal ook verleend worden indien het strafzaken betreft tegen onderdanen van de aangezochte Staat en indien het feiten betreft, die in de aangezochte Staat niet strafbaar zijn ;
- b. verzoeken tot het verlenen van rechtshulp zullen in het algemeen rechtstreeks door de justitiële autoriteiten tot elkaar worden gericht ;
- c. de justitiële autoriteiten zullen in bepaalde gevallen ambtenaren kunnen afvaardigen om het opsporingsonderzoek op het grondgebied van een ander land bij te wonen ;
- d. de ambtenaren van een land zullen, wanneer zij een persoon die verdacht wordt van een feit, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, achtervolgen, de achtervolging op het grondgebied van een ander Beneluxland mogen voortzetten en aan de ambtenaren van dat andere land kunnen verzoeken de betrokkene te arresteren. Indien een beroep op de ambtenaren van dat land niet mogelijk is, zullen zij de achtervolgde in de grensstrook zelf mogen aanhouden en hem naar de bevoegde autoriteit van het land, waar de aanhouding plaatsvond, mogen geleiden ;
- e. de ambtenaren, die zich in verband met het onder c) en d) gestelde in een ander land bevinden, zullen met betrekking tot tegen of door hen gepleegde strafbare feiten gelijkgesteld zijn met de ambtenaren van het land waar zij zich bevinden ;
- f. personen, die als getuigen in een ander Beneluxland zijn gedagvaard, zullen verplicht zijn aldaar te verschijnen. Indien zij in gebreke blijven aan hun verplichtingen te voldoen zullen zij in het aangezochte land strafbaar zijn als waren zij in gebreke gebleven in dat land aan een verplichting als getuige te voldoen.

Het verdrag zal in beginsel slechts gelden voor het Europese grondgebied van de Beneluxlanden. Desgewenst zal het ook tot andere delen van het grondgebied van het Koninkrijk der Nederlanden kunnen worden uitgebreid. In dat geval zal van sommige bepalingen van het verdrag kunnen worden afgeweken.

TOELICHTING OP DE ARTIKELEN

De Regeringen hebben getracht in beginsel aansluiting te zoeken bij de Europese overeenkomsten aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken. De hierna volgende artikelsgewijze toelichting beperkt zich dan ook in het algemeen tot de bepalingen waarin tussen de Beneluxlanden een verdergaande samenwerking wordt voorzien.

Artikel 2

Tussen de Beneluxlanden zal uitlevering plaatsvinden voor feiten waartegen een vrijheidsstraf van ten minste zes maanden dan wel een zwaardere straf wordt bedreigd. Wanneer reeds een straf of maatregel is opgelegd kan de uitlevering slechts worden toegestaan indien de duur van die straf of maatregel ten minste drie maanden bedraagt. Wat onder een maatregel moet worden verstaan is in artikel 47 nader omschreven.

Het tweede lid opent de mogelijkheid om de uitlevering ook toe te staan met betrekking tot delicten, die niet voldoen aan de eis aangaande de hoogte van de daartegen bedreigde of uitgesproken straf, mits een van de feiten waarvoor de uitlevering wordt toegestaan wel aan die eis voldoet. Hierdoor wordt de rechter van het aanvragende land in de gelegenheid gesteld te gelegener tijd over al de feiten, waarvan de uitgeleverde wordt beschuldigd, te oordelen en heeft deze het voordeel dat al deze feiten in één vonnis kunnen worden afgedaan.

Artikel 3

Evenals in de Europese overeenkomst, zal uitlevering wegens politieke misdrijven uitgesloten zijn. De militaire desertie zal nimmer als politiek delict worden beschouwd. Met betrekking tot andere feiten voorzien in de militaire strafwetgeving zal naar

omstandigheden moeten worden beoordeeld of deze in het concrete geval al dan niet een politiek karakter dragen.

In het onderhavige verdrag is niet overgenomen de bepaling uit de Europese overeenkomst, die de mogelijkheid opent uitlevering te weigeren, indien de aangezochte partij ernstige redenen heeft om te veronderstellen dat een persoon vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke overtuiging vervolgd of ernstiger gestraft zou worden. In Beneluxverband bestaat voor het treffen van een dergelijke voorziening geen aanleiding.

Het derde lid stelt buiten twijfel dat het onderhavige artikel geen inbreuk maakt op internationale multilaterale overeenkomsten, welke bepalingen bevatten aangaande de uitlevering ter zake van feiten, die eventueel als politiek misdrijf zouden kunnen worden beschouwd. Gedacht kan onder meer worden aan de Genocide-conventie en de Geneefse Rode Kruis-conventies.

Artikel 4

Krachtens dit artikel kunnen de daarin vermelde feiten hetzij per afzonderlijk delict, hetzij per categorie van delicten door middel van een aanvullende overeenkomst tussen de Regeringen onder de werking van het verdrag worden gebracht. De wenselijkheid dergelijke overeenkomsten te sluiten zal zich vooral voordoen wanneer de wetgevingen van de drie landen op een bepaald terrein voldoende aan elkaar zijn aangepast.

Artikel 5

Aangezien de Beneluxlanden niet voornemens zijn hun onderdanen uit te leveren, sluit het onderhavige artikel dit uitdrukkelijk uit.

Artikel 42 bevat een aanknopingspunt voor het doen instellen van een strafvervolgning tegen de onderdaan die door het land waartoe hij behoort niet kan worden uitgeleverd.

Artikel 6

Krachtens dit artikel kan ook uitlevering worden toegestaan voor feiten, die op het grondgebied van het aangezochte land of op daarmee gelijkgestelde plaatsen, zoals schepen en vliegtuigen, die de vlag van dat land voeren, zijn gepleegd. Het aangezochte land behoudt echter de mogelijkheid in dergelijke gevallen de uitlevering te weigeren.

Artikel 9

De strekking van deze bepaling komt overeen met die van artikel 10 van de Europese overeenkomst. Gezien de tussen de Beneluxlanden bestaande verhoudingen lijkt het overbodig uitdrukkelijk te vermelden, dat de uitlevering niet zal worden toegestaan, indien de verjaring volgens het recht van het aanvragende land heeft plaatsghad. Het spreekt immers vanzelf, dat dat land in een dergelijk geval geen verzoek om uitlevering zal indienen.

Artikel 10

Dit artikel is zakelijk gelijk aan de inhoud van artikel 11 van de Europese overeenkomst. De redactie is echter iets meer aangepast aan de staatsrechtelijke verhoudingen in de Beneluxlanden.

Artikel 11

De uitleveringsverzoeken tussen de Beneluxlanden zullen niet via de diplomatieke weg worden gedaan, doch zullen door de Minister van Justitie van het aanvragende land tot de Minister van Justitie van het aangezochte land worden gericht.

Artikel 12

De in dit artikel bedoelde aanvullende inlichtingen kunnen zowel betrekking hebben op de feiten zelf, waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, als op het toepasselijke recht. Deze aanvullende inlichtingen zullen rechtstreeks door de justitiële autoriteiten van het aangezochte land aan de justitiële autoriteiten van het aanvragende land kunnen worden gevraagd.

Artikel 13

Van het beginsel dat een persoon in het aanvragende land slechts kan worden lastig gevallen voor een feit waarvoor zijn uitlevering is verkregen, het zgn. specialiteitsbeginsel, kan op grond van het onderhavige artikel in drie gevallen worden afgeweken :

- a. indien het land dat de uitlevering toestond ermee instemt ;
- b. indien de uitgeleverde het aanvragende land niet binnen vijftien dagen na zijn definitieve vrijlating heeft verlaten ;
- c. indien de uitgeleverde, hetzij voor een rechterlijke autoriteit van het aangezochte land, hetzij voor een rechterlijke autoriteit van het aanvragende land uitdrukkelijk van het specialiteitsbeginsel afstand doet.

De onder c. omschreven afwijking van het specialiteitsbeginsel komt niet voor in de Europese overeenkomst.

Het tweede lid van het onderhavige artikel bepaalt dat het aanvragende land bevoegd is de nodige maatregelen te nemen om de uitgeleverde na zijn vrijlating van zijn grondgebied te verwijderen. Het spreekt vanzelf dat die maatregelen eventueel met vrijheidsbeneming gepaard kunnen gaan.

Het specialiteitsbeginsel verzet er zich op grond van het bepaalde in het derde lid niet tegen dat de kwalificatie, welke bij het verzoek om uitlevering aan een feit werd gegeven, tijdens de berechting verandering ondergaat, mits het feit ook onder deze nieuwe kwalificatie tot de feiten waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, blijft behoren.

Artikel 14

Een persoon, die op grond van het onderhavige verdrag is uitgeleverd, zal slechts met toestemming van het aangezochte land verder mogen worden geleverd aan een Staat, die geen partij is bij het onderhavige verdrag, voor feiten die hij vóór zijn eerste uitlevering heeft bedreven. Deze toestemming is niet vereist in de in het vorige artikel onder b. en c. bedoelde gevallen. Ook is de toestemming niet vereist voor verderlevering aan een ander Beneluxland.

Artikel 15

Op grond van dit artikel kunnen rechterlijke autoriteiten van een land aan de rechterlijke autoriteiten van een ander land met het oog op een uitlevering de voorlopige aanhouding van een persoon verzoeken. Het verzoek kan slechts worden gedaan met betrekking tot een feit, waarvoor uitlevering mogelijk is. De autoriteiten van het aanvragende land zullen krachtens hun nationale wetgeving bevoegd moeten zijn de aanhouding te gelasten.

De verzoeken zullen door rechterlijke autoriteiten van de aanvragende Staat hetzij rechtstreeks, hetzij via Interpol tot de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Staat worden gericht.

Indien de autoriteiten van de aangezochte Staat van oordeel zijn dat het verzoek bevoegdelyk door een bevoegde autoriteit van de aanvragende Staat is gedaan, zullen zij op dat verzoek overeenkomstig hun eigen wetgeving beslissen.

Een voorlopige aanhouding zal in ieder geval een eind nemen indien niet binnen een termijn van achttien dagen een verzoek om uitlevering met de daarbij behorende stukken is ontvangen.

Artikel 16

Dit artikel heeft zowel betrekking op het geval dat de uitlevering gelijktijdig door twee Beneluxlanden wordt gevraagd, als op het geval dat de uitlevering zowel door een of meer Beneluxlanden als door andere Staten is verzocht.

Artikel 18

Het eerste lid van dit artikel geeft aan het aangezochte land de bevoegdheid de overgave van een persoon, wiens uitlevering het heeft toegestaan, uit te stellen totdat de betrokkene, in verband met andere feiten is berecht en een eventuele straf heeft ondergaan.

Het tweede lid voorziet de mogelijkheid, een persoon, die een vrijheidsstraf ondergaat, tijdelijk ter beschikking te stellen van de aanvragende partij om zijn berechting mogelijk te maken. De betrokkene blijft in dat geval op het grondgebied van de aanvragende partij gedetineerd. De duur van deze detentie zal op grond van het derde lid in mindering komen van de straf, die hij in de aangezochte Staat ondergaat.

Artikel 19

Het onderhavige artikel opent de mogelijkheid tot een verkorte uitleveringsprocedure, die niet voorzien is in de Europese overeenkomst. Deze procedure zal kunnen worden gevolgd wanneer het aanvragende land dit verzoekt en zowel de persoon wiens uitlevering wordt gevraagd als het openbaar ministerie van het aangezochte land daarmede instemmen. De betrokkene zal zijn instemming uitdrukkelijk aan de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie van het aangezochte land moeten kenbaar maken. Tot het moment van zijn overgave zal de betrokkene zijn toestemming kunnen intrekken.

Het verzoek tot de onmiddellijke overgave in dit artikel bedoeld, wordt door de rechterlijke autoriteiten van het aanvragende land rechtstreeks gericht tot de rechterlijke autoriteiten van het aangezochte land.

De instemming van de betrokkene met uitlevering op grond van dit artikel sluit in, dat hij afstand doet van zijn rechten, ontleend aan het specialiteitsbeginsel.

Artikel 20

De Verdragsluitende Partijen zullen gehouden zijn binnen de door hun wetgeving toegestane grenzen overtuigingsstukken en voorwerpen, die van het strafbare feit afkomstig zijn, in beslag te nemen en deze, voor zover de bevoegde rechter van de aangezochte partij dit toestaat, aan het aanvragende land over te geven.

Overeenkomstig de voorschriften opgenomen in de Belgische en Luxemburgse wetgeving zal de overgave van in beslag genomen voorwerpen slechts plaats kunnen vinden nadat de rechter van het aangezochte land daartoe toestemming heeft verleend.

De overgave zal zelfs kunnen plaatsvinden in 'geval een reeds toegestane uitlevering niet kan worden geëffectueerd door de dood of de ontvluchting van de betrokkene.

Artikel 21

De doorvoer van een uitgeleverde door een der Beneluxlanden zal op verzoek van de Minister van Justitie van het betrokken land gericht tot de Minister van Justitie van het land van doorvoer worden toegestaan, tenzij de uitlevering plaatsvindt voor een politiek delict of de uitgeleverde de nationaliteit van het land van doorvoer bezit. Bij het verzoek om doorvoer zullen de stukken, bedoeld in punt *a.* van het tweede lid van artikel 11, moeten worden overgelegd.

Het onderhavige artikel is zowel van toepassing op doorvoer vanuit een Beneluxland naar een ander Beneluxland als op doorvoer vanuit een Beneluxland naar een andere Staat of vanuit een andere Staat naar een Beneluxland.

Het derde lid voorziet in een eenvoudiger regeling in geval de doorvoer per vliegtuig plaatsvindt.

Artikel 22

De inhoud van dit artikel komt in grote trekken overeen met de inhoud van de artikelen 1 en 2 van de Europese overeenkomst aangaande de rechtshulp in strafzaken. De bepaling is echter in zoverre ruimer, dat daarin geen beperkingen m.b.t. militaire en fiscale zaken zijn opgenomen.

De rechtshulp zal ook worden verleend, indien het betreft strafzaken tegen eigen onderdanen en strafzaken, die betrekking hebben op feiten welke in het aangezochte land niet strafbaar zijn gesteld.

Het artikel moet in ruime zin worden uitgelegd. Het heeft niet alleen betrekking op de rechtshulp, die in dit hoofdstuk uitdrukkelijk wordt vermeld, doch ook op bijv. rechtshulp bij een procedure tot gratie of revisie.

De rechtshulp kan worden geweigerd in geval van politieke misdrijven en in gevallen waarin de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van de aangezochte Staat zouden worden aangetast; tevens kan de rechtshulp worden geweigerd wanneer de betrokkene terzake van het feit waarvoor de rechtshulp wordt gevraagd reeds wordt vervolgd of is berecht.

Artikel 23

Onder « rogatoire commissie » in de zin van dit artikel moet worden verstaan een mandaat dat door een rechterlijke autoriteit van het ene land aan een rechterlijke autoriteit van het andere land wordt gegeven, ten einde in haar plaats een of meer in dat mandaat aangegeven handelingen te verrichten. De term « handelingen van onderzoek » omvat onder andere het horen van getuigen, deskundigen en verdachten, een onderzoek ter plaatse, huiszoekingen en inbeslagnemingen. Onder « Strafzaak » zal moeten worden verstaan elke zaak met betrekking tot welke op grond van artikel 22 rechtshulp kan worden verleend.

Artikel 24

Dit artikel stelt de rogatoire commissies uitgaande van de rechterlijke autoriteiten van een van de Partijen, voor wat betreft hun uitvoering, gelijk met die uitgaande van een nationale rechter.

Deze gelijkstelling brengt mede dat wordt afgeweken van artikel 11 van de Belgische wet van 25 maart 1874 aangaande uitlevering in die zin dat de voorafgaande toestemming van de raadkamer niet vereist is om over te gaan tot inbeslagneming of huiszoeking.

De rogatoire commissies, welke strekken tot een inbeslagneming of een huiszoeking, zullen echter slechts worden uitgevoerd indien zij betrekking hebben op feiten, welke op grond van het onderhavige verdrag op zichzelf tot uitlevering aanleiding kunnen geven. In beslag genomen voorwerpen kunnen slechts met toestemming van de bevoegde rechter van het aangezochte land aan het aanvragende land worden overgedragen. Het tweede lid van artikel 20 is terzake toepasselijk.

Aan de aanvragende Staat overgedragen voorwerpen zullen op grond van artikel 29 moeten worden teruggezonden, tenzij de aangezochte Staat daarvan afstand doet.

Artikel 26

Indien op het grondgebied van een Beneluxland op verzoek en ten behoeve van de justitiële autoriteiten van een ander Beneluxland een strafrechterlijk onderzoek wordt ingesteld, zullen de justitiële autoriteiten van het aanvragende land bevoegd zijn een of meer ambtenaren af te vaardigen, ten einde aan dit onderzoek mede te werken. Deze ambtenaren zullen bij dit onderzoek een adviserende rol hebben. Het onderzoek zal worden uitgevoerd door de autoriteiten van het aangezochte land.

Soortgelijke bepalingen zijn opgenomen in artikel 4 van het Beneluxverdrag nopens de samenwerking op het stuk van douanen en van accijnzen en in artikel 13 van het ontwerp-verdrag betreffende de samenwerking inzake regeling van in-, uit- en doorvoer.

Artikel 27

De ambtenaren van een land, die in hun eigen land een persoon volgen, die verdacht wordt van een feit, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, zijn bevoegd deze achtervolging op het grondgebied van een ander Beneluxland voort te zetten. Zij moeten zich dan zo spoedig mogelijk in verbinding stellen met de bevoegde ambtenaren van het land, dat zij hebben betreden. Deze laatsten zullen de achtervolgde persoon staande houden om zijn identiteit vast te stellen en hem eventueel arresteren. Indien blijkt dat degene die staande is gehouden geen onderdaan is van het land waar hij zich bevindt, zullen de justitiële autoriteiten van het land waartoe de achtervolgende ambtenaar behoort een verzoek tot voorlopige aanhouding, als bedoeld in artikel 15, kunnen doen. Ook zullen zij alsdan om toepassing van de verkorte uitleveringsprocedure, bedoeld in artikel 19, kunnen verzoeken.

Indien de achtervolging ononderbroken is en het voor de achtervolgende ambtenaren niet mogelijk is een beroep te doen op de ambtenaren van het land dat zij hebben betreden, kunnen zij de achtervolgde in een strook van 10 km langs de grens zelf staande houden. In dat geval moeten zij de achtervolgde persoon overgeven aan de openbare macht van het land waar zij zich bevinden en wordt verder gehandeld als in het eerste lid van het onderhavige artikel is vermeld.

De bepalingen vervat in artikel 26 zijn met betrekking tot de achtervolgende ambtenaren van toepassing, zelfs indien zij niet in het bezit zijn van een rogatoire commissie als bedoeld in dat artikel.

Het vierde lid van het artikel geeft aan welke de bevoegde ambtenaren zijn.

Overeenkomstige bepalingen komen voor in de twee bij de toelichting op artikel 28 vermelde Beneluxovereenkomsten.

Artikel 28

Indien ambtenaren, bedoeld in de artikelen 26 en 27, optreden op het grondgebied van een ander land, zijn zij krachtens dit artikel voor wat betreft strafbare feiten die tegen hen of door hen worden bedreven, gelijkgesteld met de ambtenaren van het land waar zij zich bevinden. Zij genieten derhalve op het grondgebied van dat andere land bij de uitoefening van hun functie dezelfde bescherming als de ambtenaren van dat land genieten. Voor strafbare feiten door hen op het grondgebied van een ander land bedreven, kunnen zij door dat land terecht worden alsof die feiten door zijn eigen ambtenaren waren begaan. Tijdens hun optreden in een ander land moeten de ambtenaren zich gedragen overeenkomstig de in dat land geldende voorschriften. De toepasselijkheid van het strafrecht van dat land sluit ook de toepasselijkheid in van de bepalingen, welke in die strafwetgeving voorkomen met betrekking tot de noodweer.

Overeenkomstige bepalingen komen voor in de twee eerder vermelde Beneluxovereenkomsten.

Artikel 28 van het onderhavige verdrag regelt niet de civielrechtelijke aansprakelijkheid voor tegen of door deze ambtenaren gepleegde handelingen. Dienaangaande is door de drie Regeringen een aanvullend protocol ontworpen.

Artikel 30

Gerechtelijke stukken bestemd voor een persoon die in een ander land verblijft, kunnen door de autoriteiten of deurwaarders van wie zij uitgaan rechtstreeks per aangetekend schrijven aan de betrokkene worden toegezonden. Ook kunnen deze autoriteiten en deurwaarders voor de toezending de tussenkomst inroepen van het openbaar ministerie van het land waar de geadresseerde verblijft houdt. Indien de bemiddeling van dat openbaar ministerie wordt ingeroepen kan dit het stuk aan de geadresseerde toezenden ofwel, wanneer dit uitdrukkelijk wordt gevraagd, het doen betekenen op dezelfde wijze als voor betekening van overeenkomstige gerechtelijke stukken in zijn land is voorgeschreven. Het aangezochte openbaar ministerie licht de verzoeker in aangaande het gevolg dat aan zijn verzoek is gegeven.

Artikel 31

Indien een rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning van een getuige of deskundige, die zich op het grondgebied van een ander land bevindt, noodzakelijk oordeelt, kan zij deze door tussenkomst van het openbaar ministerie van het land waar de betrokkene verblijft houdt, doen dagvaarden. Een aldus gedagvaarde getuige is verplicht aan deze oproeping gevolg te geven. Artikel 34 stelt een sanctie op het niet-voldoen aan deze verplichting. Die verplichting bestaat slechts, indien de rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning noodzakelijk heeft geoordeeld en in verband daarmee een dagvaarding via het intermediair van het openbaar ministerie van het land waar de getuige verblijft, heeft doen uitbrengen. Dagvaardingen, die bijv. op verzoek van de verdachte zijn uitgebracht en waarbij de rechterlijke autoriteit de persoonlijke verschijning niet noodzakelijk heeft geoordeeld, brengen geen verplichting tot verschijning mede en kunnen derhalve ook geen aanleiding geven tot toepassing van artikel 34, indien de getuige aan de oproeping geen gevolg geeft.

Artikel 33

Artikel 18, lid 2, bevat een bepaling, die het mogelijk maakt een persoon, die op het grondgebied van een der landen vrijheidsstraf ondergaat, tijdelijk ter beschikking te stellen van de rechterlijke autoriteiten van een ander land, ten einde zijn berechting mogelijk te maken. Het onderhavige artikel bevat een overeenkomstige bepaling ten einde zijn verhoor als getuige of een confrontatie in een ander land mogelijk te maken.

Artikel 34

Op degene, die, wanneer hij overeenkomstig artikel 31 is gedagvaard om als getuige te verschijnen, niet aan die dagvaarding voldoet, zullen dezelfde strafbepalingen van toepassing zijn als had hij geweigerd te voldoen aan een dagvaarding om als getuige voor de rechter van zijn eigen land te verschijnen.

Artikel 35

Het eerste lid verschaft aan getuigen en deskundigen, die gevolg geven aan een dagvaarding om als zodanig te verschijnen immuniteit. Deze bepaling is niet slechts toepasselijk op personen, die overeenkomstig artikel 31 zijn gedagvaard, maar ook op hen aan

wie rechtstreeks ene dagvaarding is toegezonden. De immuniteit heeft geen betrekking op feiten, die zij na hun vertrek uit het land waar zij verblijf houden, bedrijven. Voor die feiten kunnen zij wel worden vervolgd en eventueel in hechtenis worden genomen. Met name kan dit het geval zijn, wanneer zij valse verklaringen zouden afleggen.

Het tweede lid geeft aan een persoon, die vrijwillig aan een dagvaarding om als verdachte te verschijnen voldoet, immuniteit voor die feiten, die niet in de dagvaarding zijn vermeld en die hij voor zijn vertrek uit het land waar hij verblijft zou hebben gepleegd.

Artikel 36

Het eerste lid heeft betrekking op uittreksels uit het strafregister en op inlichtingen die op dat strafregister betrekking hebben, welke door rechterlijke autoriteiten van een ander land ten behoeve van strafzaken worden gevraagd. Die rechterlijke autoriteiten kunnen deze op dezelfde wijze verkrijgen als de rechterlijke autoriteiten van het aangezochte land.

Het tweede lid heeft betrekking op verzoeken om inlichtingen betreffende het strafregister, die hetzij door rechterlijke autoriteiten voor andere dan strafrechterlijke doeleinden, hetzij door administratieve autoriteiten worden gedaan. Voor deze verzoeken kan elk land volgens zijn eigen regeling of zijn eigen praktijk bepalen in hoeverre het daaraan gevolg zal geven.

Artikel 38

In beginsel zullen verzoeken om rechtshulp door de betrokken rechterlijke autoriteiten rechtstreeks tot elkaar worden gericht. Verzoeken om inlichtingen uit het strafregister ten behoeve van strafzaken kunnen rechtstreeks aan de betrokken dienst worden gevraagd. Alleen verzoeken om inlichtingen uit het strafregister ten behoeve van niet-strafrechterlijke doeleinden en verzoeken om tijdelijke terbeschikkingstelling van gedetineerden moeten van Minister van Justitie tot Minister van Justitie worden gericht.

Artikel 42

Indien de rechterlijke autoriteiten van een land van oordeel zijn dat een zaak slechts berecht kan worden door de rechter van een ander land of dat berechting door de rechter van het andere land meer aangewezen is bijvoorbeeld door de aard van de zaak of

de persoonlijkheid van de dader, kunnen zij door tussenkomst van de betrokken Ministers van Justitie een daartoe strekkend verzoek richten tot de rechterlijke autoriteiten van dat andere land, onder overlegging van de op de zaak betrekking hebbende stukken. Het aangezochte land zal het aanvragende land laten weten welk gevolg aan een dergelijk verzoek is gegeven.

Door rechterlijke autoriteiten of politieambtenaren van het aanvragende land gestelde handelingen, hebben met betrekking tot de schorsing van de verjaring in het aangezochte land, dezelfde werking als waren zij door rechterlijke autoriteiten of opsporingsambtenaren van het aangezochte land verricht.

**Memorie van toelichting bij het Protocol betreffende
de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren
die optreden op het grondgebied van een andere Partij**

De artikelen 26 en 27 van het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken scheppen de mogelijkheid dat ambtenaren, belast met het opsporen en constateren van strafbare feiten, optreden op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij dan die waartoe zij behoren. Ook het Beneluxverdrag nopens de samenwerking op het stuk van douanen en van accijnzen (artikel 4) en het ontwerp-verdrag over de samenwerking inzake de regeling van de in-, uit- en doorvoer (artikel 13) bevatten soortgelijke bepalingen.

Het toenemende aantal gevallen, waarin die ambtenaren buiten hun eigen grondgebied kunnen optreden, maakt het gewenst een regeling te treffen aangaande de burgerrechtelijke aansprakelijkheid ten aanzien van schade, die zij bij een dergelijk optreden zouden kunnen veroorzaken. Bij gebreke van een dergelijke regeling zouden omtrent deze kwestie immers in de praktijk moeilijkheden kunnen rijzen.

Een afzonderlijk Protocol, dat niet alleen betrekking heeft op gevallen die zich kunnen voordoen bij de toepassing van het onderhavige verdrag, maar ook op die welke kunnen voortvloeien uit de beide eerderevermelde Beneluxverdragen en soortgelijke verdragen die eventueel in de toekomst tot stand zullen komen, lijkt tot regeling van deze materie het meest aangewezen.

Uitgangspunt voor het onderhavige Protocol is geweest dat een persoon aan wie in zijn eigen land door een opsporingsambtenaar van een ander land schade is toegebracht, dezelfde rechten en dezelfde mogelijkheden tot verhaal moet bezitten als wanneer die schade hem zou zijn toegebracht door een ambtenaar van zijn eigen land. De uitbreiding van de bevoegdheden van de ambtenaren mag niet leiden tot een vermindering van de bescherming van de benadeelden.

In verband daarmee assimileert het Protocol buitenlandse ambtenaren aan nationale ambtenaren met betrekking tot hun eigen burgerrechtelijke aansprakelijkheid, en met betrekking tot die van de autoriteiten van de partij waartoe zij behoren — assimilatie die voor wat betreft het strafrecht reeds in artikel 28 van het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken is opgenomen.

Ingevolge artikel 1 van het Protocol zullen ambtenaren, die zich, in verband met een optreden voorzien in enige Beneluxovereenkomst, op het gebied van een ander Beneluxland bevinden volgens de wetgeving van dat land aansprakelijk zijn voor schade die zij aldaar veroorzaken. Dit brengt mede dat de persoonlijke aansprake-

43b)

lijkheid van die ambtenaren dezelfde is als die van de ambtenaren van het land waar de schade werd toegebracht.

De autoriteiten van de Partij waartoe die ambtenaren behoren zullen op grond van artikel 2 op dezelfde wijze en in dezelfde mate aansprakelijk zijn als de autoriteiten van de Partij op wier grondgebied de schade werd toegebracht dit zouden zijn, indien de schade onder soortgelijke omstandigheden door hun eigen ambtenaren was veroorzaakt.

Op grond van artikel 3 erkennen de Verdragsluitende Partijen de rechtsmacht van de rechter van het land waar de schade werd toegebracht. Dit houdt in dat zowel de ambtenaar, die de schade veroorzaakte, als de autoriteiten van de Partij, waartoe hij behoort, voor de rechter van dat land gedagvaard zullen kunnen worden en dat de Partijen ervan afzien een beroep te doen op immuniteit van rechtsmacht.

In geval van veroordeling tot schadevergoeding, zullen de autoriteiten daaraan ingevolge het bepaalde in artikel 4 vrijwillig gevolg geven. Enig exequatur zal niet zijn vereist. Uiteraard zullen de autoriteit eerst verplicht zijn aan een rechterlijke beslissing gevolg te geven, wanneer deze vatbaar is geworden voor tenuitvoerlegging, en staat het hun vrij daartegen de rechtsmiddelen aan te wenden, die in de wetgeving van de Staat waar de schade werd toegebracht zijn voorzien.

Het is denkbaar dat een ambtenaar, die optreedt op het grondgebied van een andere Verdragsluitende Staat, schade toebrengt aan ambtenaren van die Staat en dat die Staat de benadeelden schadeloos stelt. Ook is het mogelijk dat die ambtenaar zaken van die Staat beschadigt.

Verder kunnen ambtenaren, die op het grondgebied van een andere Staat optreden, of hun materieel, schade lijden door toedoen van ambtenaren die behoren tot de Partij op wier grondgebied zij zich bevinden.

In al deze gevallen is het niet uitgesloten dat de Staat die de schade heeft geleden, een vordering heeft op de autoriteiten van de Partij tot wie de ambtenaar die de schade toebracht behoort. Artikel 5 bepaalt nu dat de Staten wederkerig van dergelijke vorderingen afstand doen. Deze afstand heeft uitsluitend betrekking op de vorderingen tussen de Staten en strekt zich niet uit tot vorderingen van of tegen andere openbare lichamen.

Het onderhavige Protocol derogeert niet aan de regeling welke met betrekking tot burgerrechtelijke aansprakelijkheid zou voortvloeien uit een Beneluxverdrag betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen. Voor zover een dergelijk verdrag een van dit Protocol afwijkende regeling zou bevatten, zal dat verdrag als speciale regeling voorrang hebben boven de regeling gesteld in dit Protocol.

VERKLARING

De Regering van het Koninkrijk België en de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Gelet op artikel 50 van het op 27 juni 1962 te Brussel ondertekende Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden,

Verklaren dat de bepalingen van de op 31 mei 1889 te Brussel ondertekende Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden tot regeling der wederkerige uitlevering van misdadigers, zoals die Overeenkomst bij een op 14 februari 1895 te Brussel ondertekende Additionele Overeenkomst tot de toen geheten Nederlandse koloniën is uitgebreid en nadien bij een op 25 oktober 1927 te 's-Gravenhage ondertekend Verdrag is gewijzigd, tussen het Koninkrijk België en Suriname onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen van toepassing blijven totdat het Verdrag van 27 juni 1962 krachtens het tweede lid van zijn artikel 48 tot Suriname en/of de Nederlandse Antillen zou worden uitgebreid.

GEDAAN te Brussel, op 9 oktober 1967, in tweevoud, in de Nederlandse taal.

Voor de Regering van het
Koninkrijk België,

P. HARMEL

Voor de Regering van het
Koninkrijk der Nederlanden,

J.A. de VOS van STEENWIJK

Aanvullende Overeenkomst van 14 februari 1895

Vertaling

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden en in Hoogstderzelver naam Hare Majesteit de Koningin-Weduwe, Regentes van het Koninkrijk, en Zijne Majesteit de Koning der Belgen, nuttig geoordeeld hebbende het verdrag betreffende de uitlevering van misdadigers, den 31 mei 1889 te Brussel gesloten, tot de Nederlandsche koloniën uit te strekken door middel eener additioneele overeenkomst, hebben te dien einde tot Hunne gevolmachtigden benoemd, te weten :

Hare Majesteit de Koningin-Weduwe, Regentes van het Koninkrijk : den heer baron Gericke van Herwijnen, ridder Grootkruis der Orde van den Nederlandschen Leeuw, ridder 1ste klasse der Orde van den Gouden Leeuw van het Huis van Nassau, Grootkruis der Orde van Leopold van België enz. enz. Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister van Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden bij Zijne Majesteit den Koning der Belgen ;

en Zijne Majesteit de Koning der Belgen : den heer graaf van Mero de Westerloo, ridder der Orde van Leopold, Grootkruis der Orden van den Verlosser van Griekenland, van de Ster van Rumenië enz. enz., lid van de Kamer van Vertegenwoordigers, Hoogstdeszelfs Minister van Buitenlandsche Zaken, die, na elkander hunne volmachten te hebben medegedeeld, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

Artikel 1

De bepalingen van het verdrag, betreffende de uitlevering van misdadigers den 31ste mei 1889 te Brussel gesloten, zullen van toepassing zijn op de koloniën en vreemde bezittingen der Nederlanden, doch, gegrondvest zijnde op de wetgeving van het moederland, zullen deze bepalingen slechts worden nageleefd voor zooverre zij bestaanbaar zijn met de wetten in die koloniën en bezittingen van kracht.

In afwijking van artikel 10 der bovenvermelde overeenkomst, zal de termijn voor de invrijheidstelling drie maanden bedragen.

Artikel 2

De tegenwoordige additioneele overeenkomst zal in werking treden drie maanden na de uitwisseling der akten van bekrachtiging.

Zij zal van kracht blijven tot zes maanden na verklaring in tegenovergestelden zin door eene der beide Regeringen gedaan. Desniettegenstaande zal zij geacht worden te zijn opgezegd door het feit der opzegging van de overeenkomst van 31 mei 1889.

Zij zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging ervan zullen worden uitgewisseld, binnen den termijn van eene maand of, zoo mogelijk, vroeger.

Ten blijke waarvan de wederzijdsche gevolmachtigden het tegenwoordig verdrag hebben onderteeekend en van hunne zegels voorzien.

In dubbel opgemaakt te Brussel den 14den februari 1895.

(w.g.) L. Gericke.

(w.g.) Merode Westerloo.

De uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden heeft plaats gehad op 5 maart 1895.

VERKLARING

Vertaling

Overeenkomstig de mogelijkheid, voorzien in artikel 50 van het op 27 juni 1962 te Brussel ondertekende Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, hebben de Belgische en Luxemburgse regeringen besloten dat de bepalingen van de Vijfde Aanvullende Verklaring van 24 augustus 1948, bij de op 23 oktober 1872 tussen België en Luxemburg gesloten uitleveringsovereenkomst, van kracht zullen blijven.

Zij hebben eveneens besloten dat de uitleveringsovereenkomst van 23 oktober 1872, zoals die bij de Aanvullende Verklaringen van 21 juni 1877, 25 april 1893 en 16 november 1899 werd gewijzigd, verder uitwerking zal hebben in de mate vereist voor de toepassing van genoemde Aanvullende Verklaring van 24 augustus 1948.

GEDAAN te Brussel, op 9 oktober 1967, in tweevoud, in de Franse taal.

Voor de Regering van het
Koninkrijk België :

(w.g.) P. HARMEL

Voor de Regering van het
Groothertogdom Luxemburg :

(w.g.) C. DUMONT

Vijfde Aanvullende Verklaring van 24 augustus 1948

De Belgische Regering en de Luxemburgse Regering, hebbende het nuttig geoordeeld, in de betrekkingen tussen België en het Groothertogdom Luxemburg, de toepassing van het Belgisch-Luxemburgs Uitleveringsverdrag van 23 October 1872 uit te breiden tot de misdrijven begaan tegen de uitwendige veiligheid van de Staat, zijn te dien einde omtrent de navolgende bepalingen overeengekomen :

Artikel 1. — De Belgische en Luxemburgse Regeringen verbinden er zich toe elkaar, op het verzoek dat een der beide Regeringen aan de andere zal richten, enkel met uitzondering van hun onderhorigen, de personen uit te leveren, die vervolgd worden, die in betichting of beschuldiging gesteld zijn, of die veroordeeld zijn als dader of medeplichtige door de rechtbanken van een der beide landen, voor de misdrijven die, hetzij ter gelegenheid van een oorlog tegen een gemeenschappelijke vijand gevoerd, hetzij ter gelegenheid van de bezetting van het grondgebied der Hoge Verdragsluitende Partijen door éénzelfde overweldiger of van vijandelijkheden tegen Haar ondernomen door eenzelfde aanvaller, begaan werden in overtreding van de volgende bepalingen :

- a) artikels 113, 114, 115, 116 tot 123 quater van het Belgisch Strafwetboek ;
- b) artikels 113, 114, 115, 116 tot 123 sexies van het Luxemburgse Strafwetboek ;

Indien de daad begaan werd in haar geheel of in hoofdzaak op het grondgebied van de aangezochte Staat, zal de uitlevering slechts toegestaan worden indien de overeenkomstige daad strafbaar is volgens de wetgeving van deze Staat, als aanslag tegen zijn uitwendige veiligheid.

Artikel 2. — De uitlevering zal toegestaan worden volgens de procedure, vastgesteld door artikel 3 van het Verdrag van 23 October 1872, zoals dit verdrag door latere overeenkomsten werd gewijzigd.

Indien er twijfel bestaat, hetzij betreffende de identiteit van de uit te leveren persoon, het betreffende de kwestie of het misdrijf, op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd, onder de toepassing van deze verklaring valt, zullen aanvullende verklaringen kunnen gevraagd worden aan de verzoekende Staat.

De aanvullende inlichtingen zullen verstrekt worden binnen de 30 dagen na de kennisgeving van het verzoek om inlichtingen.

Deze termijn zal nochtans, op een met redenen omkleed verzoek door de aangezochte Staat kunnen verlengd worden met vijftien dagen.

Tijdens deze termijnen zal de procedure tot uitlevering geschorst worden.

Artikel 3. — In spoedeisende gevallen zal tot voorlopige aanhouding overgegaan worden op vertoon van een bevel tot aanhouding, afgeleverd door de bevoegde magistraat en gestaafd door een officieel bericht met opgave der feiten, dat door de verzoekende overheden aan de aangezochte overheden zal overgemaakt worden.

In dit geval echter zal de vreemdeling in vrijheid gesteld worden indien hem binnen de 30 dagen na zijn aanhouding, geen mededeling gedaan wordt van een der in voornoemd art. 3 beoogde stukken.

Artikel 4. — De uitlevering bij wijze van doorreis over het grondgebied van een der twee Hoge Verdragsluitende partijen, van een persoon uitgeleverd aan de andere partij, zal toegestaan worden op het eenvoudig vertoon van het origineel of van een afschrift van een der in gezegd artikel 3 vermelde stukken.

Artikel 5. — Geen uitgeleverde persoon zal in de verzoekende Staat mogen vervolgd worden om reden van een politieke actie ten voordele van de aangezochte Staat.

Artikel 6. — De rogatoire commissies tot het verrichten van een huiszoeking of tot inbeslagneming van het corpus delicti of van de overtuigingsstukken, zullen uitgevoerd worden voor de misdrijven voorzien in voormeld artikel 1 en onder het daarin vermeld voorbehoud.

Artikel 7. — Alle artikels van het Verdrag van 23 October 1872, waarvan door voorgaande bepalingen niet wordt afgeweken, zullen van toepassing zijn op de uitleveringen die toegestaan worden overeenkomstig bovenstaand artikel 1.

Voor de toepassing van deze verklaring dient artikel 3 der verklaring van 21 juni 1877 uitgelegd te worden als volgt :

Wanneer het misdrijf begaan werd buiten het grondgebied der verzoekende partij, kan aan het verzoek om uitlevering gevolg gegeven worden, telkens de wetgeving van het aangezochte land de vervolging voor dezelfde feiten zou toestaan, gesteld dat ze tegen de openbare veiligheid of tegen de uitwendige veiligheid van de aangezochte Staat zouden gericht zijn.

Artikel 8. — De onderhavige aanvullende Verklaring zal dezelfde duur hebben als het Uitleveringsverdrag van 23 oktober 1872 waarop zij betrekking heeft.

Zij is toepasselijk op de misdrijven die vóór haar inwerking-treding begaan werden.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, Burggraaf Joseph Berryer, Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister van België te Luxemburg en Joseph Bech, Ere-Staatsminister, Minister van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel, behoorlijk gevolmachtigd door hun Regeringen, deze Verklaring ondertekend hebben.

Gedaan te Luxemburg, in twee originelen, de 24 Augustus negentienhonderd acht en veertig.

(w.g.) Berryer.

(w.g.) J. Bech.

Bijbehorende briefwisseling

I

Ministerie
van Buitenlandse Zaken.

Luxemburg, de 24 Augustus 1948.

Mijnheer de Minister,

Bij het ondertekenen van de Additionele Verklaring bij het Uitleveringsverdrag van 23 October 1872 tussen België en Luxemburg, heb ik de eer het volgende te verklaren :

Indien een der Verdragsluitende Partijen in de toekomst een wijziging zou aanbrengen aan een der in artikel 1 van de Verklaring van heden vermelde teksten, zal zij onmiddellijk de andere Partij daarvan op de hoogte stellen. Een uitlevering op grond van de gewijzigde tekst zal kunnen toegestaan worden met ingang van de dag waarop de andere Partij kennis gegeven heeft van haar instemming en de wijziging bekendgemaakt heeft in de door haar inlands recht voorgeschreven vorm.

Gelieve, Mijnheer de Gezant de hernieuwde verzekering mijner zeer bijzondere hoogachting wel te willen aanvaarden.

(w.g.) Bech.

Zijn Excellentie de Heer Burggraaf Joseph Berryer,
Buitengewoon Gezant
en Gevolmachtigd Minister van België
te Luxemburg.

Gezantschap van België.

Luxemburg, de 24 Augustus 1948.

Mijnheer de Minister,

Bij het ondertekenen van de Additionele Verklaring bij het Uitleveringsverdrag van 23 oktober 1872 tussen België en Luxemburg, heb ik de eer het volgende te verklaren :

Indien een der Verdragsluitende Partijen in de toekomst een wijziging zou aanbrengen aan een der in artikel 1 van de Verklaring van heden vermelde teksten, zal zij onmiddellijk de andere Partij daarvan op de hoogte stellen. Een uitlevering op grond van de gewijzigde tekst zal kunnen toegestaan worden met ingang van de dag waarop de andere Partij kennis gegeven heeft van haar instemming en de wijziging bekendgemaakt heeft in de door haar inlands recht voorgeschreven vorm.

Gelieve, Mijnheer de Gezant, de hernieuwde verzekering mijner zeer bijzondere hoogachting wel te willen aanvaarden.

(w.g.) Berryer.

Zijne Excellentie de heer Joseph Bech,
Ere-Minister van State,
Minister van Buitenlandse Zaken,
te Luxemburg.

De uitwisseling der oorkonden van bekrachtiging heeft op 19 November 1951, te Brussel, plaats gehad.